

Blestemul Vraciului

Joseph Delaney

Ediția a II-a

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Daniel Penescu
Tehnoredactare: Dana Diaconescu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S CURSE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2005
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2005

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2007
ISBN 978-973-128-062-2

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Format: 32/70x100
Coli tipo: 13,5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Blestemul Vrăciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -

Ed. a 2-a. - București : Corint Junior, 2007

ISBN 978-973-128-062-2

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări:

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit:

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012 Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.grupulcorint.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1. Spintecătorul din Horshaw	9
Capitolul 2. Trecutul Vraciului	39
Capitolul 3. Urgia	61
Capitolul 4. Priestown	73
Capitolul 5. Însmormântarea	90
Capitolul 6. Un pact cu diavolul	114
Capitolul 7. Evadarea și prinderea	133
Capitolul 8. Ce a povestit fratele Peter	143
Capitolul 9. Catacombele	160
Capitolul 10. Scuiatul fetei	184
Capitolul 11. Judecata Vraciului	207
Capitolul 12. Poarta de Argint	224
Capitolul 13. Arderea pe rug	235
Capitolul 14. Povestea tatei	258
Capitolul 15. Lanțul de argint	276
Capitolul 16. Un puț pentru Alice	296
Capitolul 17. Sosește Inchizitorul	313
Capitolul 18. Coșmarul de pe deal	329
Capitolul 19. Mormintele de piatră	348
Capitolul 20. Scrisoarea mamei	373
Capitolul 21. Un sacrificiu	389
Capitolul 22. Un târg e un târg	417

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVALUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTALIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE

WARDSTONE —
LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1 SPINTECĂTORUL DIN HORSHAW

Când am auzit primul țipăt, m-am întors cu spatele și mi-am dus mâinile la urechi, apăsându-le cât am putut de tare, de-am simțit că-mi plesnește capul. În clipa aceea, nu puteam să-l ajut cu nimic. Cu toate acestea, am continuat să-l aud — glasul unui preot în chinuri — și a trecut multă vreme până când, treptat, s-a stins.

Am rămas tremurând în hambarul întunecat, ascultând ploaia răpăind pe acoperiș, încercând să-mi adun curajul. Era o noapte nesuferită și se pregătea să devină și mai urâtă.

JOSEPH DELANEY

Zece minute mai târziu, când au sosit țapinarul și ajutorul lui, am dat fuga la ușă să-i întâmpin. Amândoi erau niște zdrahoni, cărora eu de-abia le ajungeam până la umeri.

— Ei, băiete, unde e domnul Gregory? mă întrebă țapinarul, cu o undă de nerăbdare în glas.

Își ridică felinarul și își roti privirile în jur, bănuitor. Avea ochi ageri și inteligenți. Niciunul dintre ei nu părea sărac cu duhul.

— A căzut bolnav, am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc încordarea care-mi făcea glasul înăbușit și nesigur. A zăcut la pat, cu febră mare, toată săptămâna, așa că m-a trimis pe mine în locul lui. Sunt Thomas Ward, ucenicul său.

Țapinarul și-a trecut rapid privirile peste mine, din cap până-n picioare, ca un cioclu care-mi lua măsurile pentru viitoarea sa comandă. Apoi și-a ridicat o sprânceană atât de sus încât i-a dispărut sub cozorocul șepcii de pe cap, din care încă se mai scurgeau picurii de ploaie.

— Ei bine, domnule Ward, zise el, cu o notă accentuată de zeflema în voce, așteptăm instrucțiunile dumneavoastră.

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul pantalonilor și-am scos schița pe care o desenase meșterul pietrar. Țapinarul puse felinarul jos, pe pământ, și cu un soi de lehamite de viață clătină din cap, aruncând o privire scurtă tovarășului său, apoi, luând schița din mâna mea, se apucă s-o cerceteze.

Instrucțiunile meșterului pietrar cuprindeau dimensiunile puțului ce trebuia săpat și măsurile lespezii care avea să fie așezată peste el.

După câteva clipe, țapinarul clătină iarăși din cap și îngenunche lângă felinar, apropiind hârtia de lumină. Când se ridică din nou în picioare, era încruntat.

— Puțul ar trebui să aibă nouă picioare adâncime, zise el. Țsta n-are decât șase.

Țapinarul știa bine ce avea de făcut. Deși sarcina lui era să manevreze cu precizie lespeda, astupând cu ea, la momentul oportun, gura puțului, de cele mai multe ori se îndeletnicea și cu săparea acestuia din urmă. Puțul obișnuit pentru un duh rău este de șase picioare, dar pentru un spintecător era nevoie de unul adânc de nouă picioare. Cu siguranță că aici aveam de-a face cu un spintecător — țipetele preotului erau o dovadă — însă nu era timp de săpat nouă picioare.

JOSEPH DELANEY

— Trebuie să mergă și așa, am zis eu. Trebuie să fie gata până dimineață, altminteri va fi prea târziu, preotul o să moară.

Până în momentul acela, amândoi păruseră niște oameni zdraveni, siguri pe pământul de sub picioarele lor, răspândind încredere prin fiecare por al făpturii lor. Acum dintr-odată arătau intimidăți. Cunoșteau situația din biletul pe care li-l trimisese, chemându-i la hambar. Mă folosisem de numele Vrăciului ca să fiu sigur că vor veni neîntârziat.

— Știi ce trebuie să faci, băiete? mă întrebă țapinarul. Ești pregătit pentru asta?

M-am uitat drept în ochii lui, încercând din răputeri să nu clipesc.

— Păi, am început cu dreptul, i-am răspuns eu. I-am angajat pe cei mai buni țapinari din Comitat.

A fost cel mai nimerit răspuns, căci chipul țapinarului s-a încrețit într-un zâmbet.

— Când vine lespede? întrebă el.

— Înainte de a se lumina de ziuă. O aduce pietrarul însuși. Va trebui să fim gata până atunci.

Țapinarul încuviință cu un semn din cap.

— Atunci, condu-ne, domnule Ward! Arată-ne unde vrei să fie săpat puțul.

De data aceasta nu mai era nici urmă de ironie în glasul său. Rostise cuvintele ca un om pus pe treabă. Voia să-și vadă lucrarea făcută și încheiată. Cu toții voiam același lucru, iar timpul era scurt, așa că mi-am tras gluga peste cap și, cu toiagul Vraciului în mâna stângă, i-am condus afară, în ploaia rece, mărunță și deasă.

Carul lor cu două roți era în fața hambarului, echipamentul din car acoperit cu o prelată, calul răbdător între ulube, scoțând aburi în ploaie.

Am traversat pajiștea noroioasă, apoi am luat-o de-a lungul gardului de nuiele de porumbar, spre locul unde tufele se răreau, sub ramurile unui stejar secular de la marginea cimitirului. Puțul trebuia să se afle aproape de pământul sfințit, dar nu foarte aproape. Primele pietre de mormânt erau la douăzeci de pași distanță.

— Săpați puțul cât mai aproape de asta, le-am zis eu, arătând spre trunchiul copacului.

Sub privirile atente ale Vraciului, și eu săpasem o mulțime de puțuri de probă. La nevoie, aș fi putut face eu însumi această operațiune, dar oamenii aceștia erau de meserie și aveau să lucreze repede.

Când s-au întors la car după uneltele lor, eu am trecut prin gard și am luat-o printre pietrele de mormânt spre biserica veche. Era foarte dărăpănată: îi lipseau

JOSEPH DELANEY

țigle din acoperiș și nu mai primise un strat de vopsea de ani buni. Am împins ușa laterală, care s-a deschis cu un scrâșnet și un scârțâit ascuțit.

Bătrânul preot rămăsese în aceeași poziție, întins pe spate, lângă altar. Femeia îngenunchease pe dalele de piatră, aproape de creștetul său, și plângea. Singura deosebire era că acum biserica era scaldată în lumină. Femeia scotocise prin sacristie după rezerva de lumânări și le aprinsese pe toate. Erau pe puțin o sută, grupate câte cinci sau șase. Le așezase pe bănci, pe pardoseală și pe polițele ferestrelor, dar cele mai multe erau la altar.

Când am închis ușa, o pală de vânt a pătruns în biserică, iar flăcările au pâlpâit toate deodată. Femeia și-a ridicat ochii spre mine, cu fața udă de lacrimi.

— Moare, a zis ea, cu vocea frântă de suferință amplificată de ecou. De ce ți-a luat atâta până să vii?

După ce primisem mesajul acasă, la Chipenden, avusesem nevoie de două zile ca să ajung până aici. Erau mai bine de treizeci de mile între Chipenden și Horshaw și nu pornisem la drum imediat. La început, Vraciul, încă prea bolnav ca să se dea jos din pat, nu-mi îngăduise să plec numai eu.

De obicei, un vraci nu-și trimite niciodată ucenicii în misiune, să lucreze singuri, până când nu i-a pregătit

cel puțin un an. Eu tocmai împlinisem treisprezece ani și eram ucenicul lui de mai puțin de șase luni. Era o îndeletnicire grea, înfricoșătoare, care adeseori presupunea să înfrunți ceea ce numeam noi „Întunericul”. Învățasem cum s-o scot la capăt cu vrăjitoarele, stafii, duhurile rele și celelalte creaturi ale răului care bântuie noaptea. Dar eram oare pregătit și pentru încercarea asta?

Era vorba despre un duh rău care trebuia închis, ceea ce, dacă treaba era făcută cum se cuvenea, avea să se petreacă fără piedici. Îl văzusem pe Vraci făcând-o de două ori. De fiecare dată, tocmise oameni pricepuți să îl ajute, iar treaba mersese șnur. Dar misiunea mea de acum era puțin diferită. Existau deja complicații.

Vedeți dumneavoastră, preotul era chiar fratele Vraciului. Îl văzusem o singură dată mai înainte, când trecuserăm prin Horshaw, în primăvară. Holbase ochii la noi și făcuse un uriaș semn al crucii în aer, cu fața schimonosită de furie. Vraciul nici măcar nu se uitase în direcția lui, pentru că era prea puțină dragoste frățască între ei și nu-și vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani. Dar familia era familie și de aceea, în cele din urmă, mă trimisese la Horshaw să-l ajut.